

Та ги носи въ градъ Солуна,
Да му играть дробно хоро

На силнего въ Солунъ паша,
Дробно хоро во синджир-отъ.

227.

Стойна и Айдути.

Мори Стойно, тенка Стойно!
Дали си чула, разбрала,
Оти дошле арамии
Арамии во село-то? —
Секой дочу, секой разбра,
'Си те чула, разбегаха,
Тенка Стойна не ъ чула,
Ни разбрала, ни бегала.
Въ кѣщи Стойна 'лѣпъ си пече,
Та дойдоха арами-те,
Арами-те, кеседжи-те
Голи, боси како оси,
Гладни, жедни како псета.
Те фатиха тенка Стойна
Те фатиха, те питаха:
„Мори Стойно, тенка Стойно!
Кажи, Стойно, иманіе-то
Свекорово, свекѣрвино!“
Она веле и говоре:
„Арамии, мили брака!
Ясъ скоро сумъ дойдена,
Та не си знамъ иманіе-то
Свекорово, свекѣрвино.“
Тогай велятъ арами-те:
„Мори Стойно, тенка Стойно!
Лели си скоро дойдена,
Чи ъ оно мѣшко дете,
Що си спіе въ колебка-та?“
Тогай веле тенка Стойна:
„Арамии, мили брака!
Това ми ъ ѣтарвино,

ѣтарвино, деверово.“
Богъ да биетъ арамии,
Що фатиха да те мѣчатъ.
Та огоре'а, тенка Стойно,
Огоре'а пиростіа,
Ѣ кладе'а на шія-та,
Та узе'а горенъ вѣршникъ,
Ти кладе'а на глава-та,
Емъ те мѣчатъ, емъ те питатъ:
„Кажи, Стойно, иманіе-то!“
Та съ уме тенка Стойна,
Та съ уме, та съ чуде,
Судни мѣки не съ тѣрпатъ,
Не съ тѣрпатъ, не съ траятъ.
Тогай веле и говоре:
„Арамии, мили брака!
Ке ви кажамъ иманіе-то
Свекорово, свекѣрвино,
Грошеви-те въ кошови-те,
Бешлици-те въ шиници-те,
Двояци-те въ бардаци-те,
Дребни аспри въ кесина-та.“
Ти собра'а, тенка Стойно,
Ти собра'а иманіе-то,
Те накараха да навалишъ
Да навалишъ силенъ огинъ,
Да испечишъ мѣшко дете,
Те накараха да го ядишъ.
Ка г' изеде, тенка Стойно,
Найпосле и теб' заклаха.